

El català a la universitat: fem-nos-ho mirar

Article d'opinió de l'advocat pallarès Joaquim Delgado Berengué

Una aula de la Universitat Pompeu Fabra del campus de Ciutadella | ACN

[despiece]Senyor director,
[noindent]

Com hem pogut llegir a les xarxes socials, han estat nombroses les queixes d'alumnes posant de manifest que alguns (no tots) professors universitaris han canviat d'idioma perquè un estudiant ha demanat que les classes es fessin en castellà.

Quan hom es matricula d'una determinada assignatura sap perfectament en quina llengua s'impartirà perquè és informació pública, si en català o en castellà. Ningú pot dir que se l'ha enganyat. Podrem discutir si n'hi ha massa en castellà o no, però tothom està avisat.

Per tant, un alumne que desconeix el català no pot al·legar ignorància sobre la llengua de l'assignatura. Llavors la pregunta és, si no entén el català ni té intenció d'aprendre'l, perquè s'hi inscriu? La resposta és senzilla, perquè creu que quan demani que es passi del català al castellà el professor ho farà i ningú gosarà oposar-s'hi. Aquesta creença és preocupant, perquè vol dir que aquest estudiant està segur que a la resta d'alumnes catalanoparlants els serà indiferent sotmetre's a la voluntat d'un sol que vulgui imposar l'ús de la llengua "de todos".

Aquest problema s'ha entomat a nivell del Departament de Recerca i Universitats, i en aquest sentit el passat dia 20 de setembre la consellera Geis va explicar que "*Govern i universitats ens hem refermat en el compromís de garantir els drets lingüístics dels estudiants i el professorat, així*

com també en assegurar el manteniment de la llengua de docència de les assignatures durant tot el curs" (veure nota de premsa del 22/09/2021 del departament de Recerca i Universitats).

Però, el cert és que queda molta feina a fer perquè el problema continua. Aquesta setmana passada, a la facultat de matemàtiques de l'UB, un professor va canviar al castellà perquè un alumne, vingut de l'altra punta de la península ibèrica, ho va demanar.

Hi ha qui pot pensar que, com a mínim, el professor hauria d'haver proposat a la resta d'alumnes que, de manera anònima, manifestessin si estaven d'acord amb aquest canvi d'idioma i si un d'elles s'hi oposava, calia continuar les classes en català.

Però des del meu punt de vista, per més benintencionat que pugui semblar, seria erroni actuar d'aquesta manera, perquè suposa, d'entrada, menystenir el català com a idioma en igualtat de condicions amb el castellà. Només cal reflexionar si el cas fos a la inversa: a algú se li ocorreria demanar que una classe que s'imparteix en castellà es fes en català? I encara més: algú creu que si ho demanés un sol alumne el professor es passaria al català? Sincerament crec que no.

És evident que hi ha molta feina a fer des del Departament per revertir aquesta situació, però el primer que cal és que els catalanoparlants ens creguem que tenim dret a usar el català, com a mínim, en les mateixes condicions que el castellà, i que la nostra llengua no serveix només per usar-la exclusivament en l'àmbit familiar o en la intimitat.

Una vegada que com a societat tinguem interioritzat i assumit que el català és un idioma tan important com qualsevol altre i perdem el complex d'inferioritat que patim, desapareixerà el problema perquè ningú gosarà demanar el canvi del castellà al català.

Protegir el català és un problema que concerneix a tothom com a societat, institucions públiques i ciutadans. Pensem-hi.

Joaquim Delgado Berengué

Advocat

[/despiece]

[noticiadiari]68/12444[/noticiadiari]